

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 414/2024-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Róbertom Gombalom, advokátom, Dr. Herza 12, Lučenec, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoEk/7/2023-245 z 24. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. januára 2024 a doplnenou podaniami doručенými 28. januára 2024 a 14. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným rozhodnutím všeobecného súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a rozhodnúť o dočasnom opatrení spočívajúcom v uložení povinnosti súdnemu exekútorovi dočasne sa zdržať vykonania exekučnej dražby jeho majetku.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ je povinným 2 v exekučnom konaní o vymoženie 42 375,58 eur s príslušenstvom. Dňa 26. mája 2023 navrhol zastavenie exekúcie, ako aj jej odklad z dôvodu, že notárska zápisnica, ktorá je podkladom na vykonanie exekúcie, je neplatná, pretože nie je spôsobilým exekučným titulom po stránke formálnej alebo materiálnej.

3. Okresný súd Lučenec (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 9Er/295/2012-204 z 11. júla 2023 návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol (výrok I) a rovnako zamietol aj návrh na odklad exekúcie (výrok II). Odkázal na svoje predchádzajúce rozhodnutie z 27. mája 2021, v ktorom uviedol, že exekučný súd v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie, pričom rozhodujúcim je moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Exekučný súd je viazaný obsahom exekučných titulov. Exekučný súd môže prihliadnuť len na skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Okresný súd dospel k záveru, že notárska zápisnica je formálne aj materiálne vykonateľná. Zdôraznil, že nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal. Súd nemôže v exekučnom konaní posudzovať sporné skutočnosti uvádzané sťažovateľom, ktoré by boli predmetom dokazovania v sporovom konaní.

4. Proti uzneseniu okresného súdu z 11. júla 2023 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením tak, že rozhodnutie okresného súdu vo výroku I potvrdil. Konštatoval, že sťažovateľ argumentuje rovnako ako v návrhu na zastavenie exekúcie z 26. februára 2018, ktorý okresný súd uznesením z 27. mája 2021 zamietol a krajský súd svojím uznesením z 10. novembra 2022 toto rozhodnutie potvrdil. Aj pri rozhodovaní o tomto návrhu sťažovateľ uplatnil rovnaké argumenty.

5. Krajský súd v zhode so svojím skorším rozhodnutím zotrval na už vyslovených právnych názoroch. Z notárskej zápisnice, ktorá je exekučným titulom, nepochybne vyplýva, že ako povinný 1 je označená spoločnosť NOREKA PLUS, s.r.o., a ako povinný 2 sťažovateľ, ktorých pri spísaní notárskej zápisnice zastupoval Mediator services, s. r. o., ako splnomocnenec. Prostredníctvom splnomocnenca povinný 1 v notárskej zápisnici vyhlásil, že uznaním záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka sa zaviazal zaplatiť oprávnenému za dodaný tovar dlžnú čiastku 42 375,58 eur a úrok z omeškania 0,25 % za každý deň omeškania z istiny 42 375,58 eur odo dňa splatnosti faktúr do zaplatenia, náklady spojené s uplatnením pohľadávky a súvisiace trovy splnomocnencovi veriteľa v sume 2 118,78 eur, poplatok za spísanie notárskej zápisnice 364,24 eur a paušálnu odmenu splnomocnencovi dlžníka v sume 4 237,56 eur. K uznaniu záväzku pristúpil popri pôvodnom dlžníkovi ako pristupujúci dlžník sťažovateľ (povinný 2). Povinný 1 prostredníctvom splnomocnenca v notárskej zápisnici vyhlásil, že svoj záväzok, uznaný čo sa týka výšky a dôvodu, vyplývajúci z uznania záväzku nesplnil. Povinný 1 a 2 zároveň prostredníctvom splnomocnenca v notárskej zápisnici vyhlásili, že výslovne súhlasia s tým, aby sa táto notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, a to na celý ich hnutel'ný a nehnuteľný majetok.

6. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že výška úrokov z omeškania, na ktoré ho zaväzuje notárska zápisnica, je v rozpore s dobrými mravmi, krajský súd poukázal na to, že exekučný súd nedisponuje právomocou preskúmať právny vzťah účastníkov založený prejavmi vôle urobený vo forme notárskej zápisnice z hľadiska hmotného práva, keďže tým prekročil rámec prieskumu formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Opakovane poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3ECdo 236/2014 a na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 120/2012. Exekučný súd pri posudzovaní vykonateľnosti zápisnice posudzuje iba to, či sú dané formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti, a to bez zreteľa na hmotnoprávny základ. Prejav povinnej osoby urobený v notárskej zápisnici, ktorý má mať procesné dôsledky (jeho

súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice) nezavahuje povinnú osobu možnosti urobiť predmetom súdneho konania samotný hmotnoprávny vzťah. To potom znamená, že v sporovom konaní je možné domáhať sa samostatným návrhom určenia neplatnosti právneho úkonu, na ktorý bol v notárskej zápisnici odkaz v súvislosti s uznaním dlhu (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/63/2009). Krajský súd tiež poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 427/2018, z ktorého vyplýva, že exekučné súdy majú pristupovať k notárskej zápisnici z hľadiska prieskumu vykonateľnosti obdobne ako k vykonateľnému súdnemu rozhodnutiu, hoci s určitou zvýšenou mierou prísnosti, no vždy reštriktívne. Notárska zápisnica ako exekučný titul je prejavom autonómie vôle subjektov súkromného práva a nástrojom umožnenia ďalšej realizácie práv a povinností, ktorá má prispievať k právnej istote, a aplikácia práva súdom zasahujúca do tejto slobody súkromnoprávnych vzťahov by mala byť reštriktívna. Odvolací súd preto námietky sťažovateľa vo vzťahu k úrokom z omeškania považoval za nedôvodné.

7. V závere krajský súd konštatoval, že okresný súd v zhode s predchádzajúcim názorom odvolacieho súdu svoje rozhodnutie odôvodnil. Zrozumiteľne vysvetlil, prečo sa nemôže zaoberať námietkami sťažovateľa voči notárskej zápisnici z hmotnoprávnej stránky. Musel by totiž vykonať riadne dokazovanie na základe podanej žaloby, zohľadniť všetky argumenty strán sporu, teda aj protistrany, čo je možné len v samostatnom konaní vo veci samej, nie v priebehu exekučného konania.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Návrh na zastavenie exekúcie bol pôvodne odôvodnený tým, že okresný súd mal z úradnej povinnosti posudzovať namietanú výšku vymáhaného úroku z omeškania 0,25 % denne (teda 91,25 % ročne), ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, zásadami poctivého obchodného styku a je doslova „úžernický“, preto exekučný súd nemal výkonu takéhoto práva priznať ochranu. V odvolacom konaní bol návrh doplnený o argumentáciu, podľa ktorej notárska zápisnica z 8. februára 2012 nie je spôsobilým exekučným titulom, pretože neobsahuje (i) nepochybné označenie oprávnenej osoby, (ii) jednoznačné určenie právneho dôvodu zaplatenia dlhu (v úvodnej časti len odkazuje na uznanie záväzku z 2. februára 2012), (iii) čas plnenia, ktorý nemožno odvodiť ani z uznania záväzku, a povinné osoby nesúhlasili s jej vykonateľnosťou, pretože sa spisovania notárskej zápisnice nezúčastnili. Notársku zápisnicu podpísala za povinné osoby spoločnosť Mediator services, s. r. o., ktorá konala na základe splnomocnenia uvedeného v texte uznania záväzku z 2. februára 2012. Sťažovateľ popiera vznik platnej a záväznej dohody o plnomocenstve, ktorej obsahom by bolo oprávnenie splnomocnenca na spísanie exekučnej notárskej zápisnice obsahujúcej súhlas s jej vykonateľnosťou, pretože so spoločnosťou splnomocnenca nikdy nejednal, a keďže až podpisom uznania záväzku sa mohol stať dlžníkom oprávneného, nemohol tým istým momentom splnomocniť označenú spoločnosť na spísanie notárskej zápisnice. Dohoda o zastúpení nemohla platne vzniknúť medzi osobami, ktoré neboli zúčastnené na takomto právnom úkone (splnomocnenec nebol účastníkom uznania záväzku a ani dohody o pristúpení k dlhu). Sťažovateľ len nevedomky na predtlačí uznania a pristúpenia k dlhu podpísal aj plnomocenstvo pre uvedenú spoločnosť, ktorú určil vtedajší oprávnený. Prekážkou vzniku platnej dohody o plnomocenstve je samotný preukázateľný rozpor záujmov medzi splnomocneným zástupcom povinných a povinnými.

9. Krajský súd v skoršom potvrdzujúcom uznesení z 10. novembra 2022 uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že povinný 2 v odvolacom konaní uvádza nové dôvody na zastavenie exekúcie, o ktorých dosiaľ okresný súd nerozhodoval, je potrebné odvolanie v uvedenej časti posudzovať podľa obsahu aj za nový návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom je potrebné okresným súdom rozhodnúť. Okresný súd rozhodol v súlade s uvedeným názorom krajského súdu až na základe urgency sťažovateľa z 26. mája 2023, ktorú nesprávne vyhodnotil ako nový návrh na zastavenie exekúcie. Zároveň neprihliadol na podanie sťažovateľa z 8. októbra 2023, naopak, obsah vyjadrenia oprávneného v napadnutom rozhodnutí referoval a vzal do úvahy. Krajský súd rozhodol v senáte 15CoEk, teda v inom senáte, ako rozhodoval pôvodne o prvom odvolaní sťažovateľa v roku 2022, keď rozhodoval v senáte 43CoE. Tým došlo k porušeniu práva na neodňateľnosť zákonného sudcu.

10. Krajský súd nevzal do úvahy celý obsah exekučného spisu (najmä notársku zápisnicu s prílohami), vec nesprávne právne posúdil, keď odmietol vyhodnotiť, či vymáhanie úroku z omeškania v neústavnej výške nie je zásadnou vadou exekučného titulu, a neposúdil platnosť splnomocnenia na udelenie súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Jeho postup bol preto v rozpore s rozhodnutím ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 456/2011. Krajský súd mal posúdiť aj splnenie ďalších materiálnych náležitostí notárskej zápisnice namietaných sťažovateľom (označenie oprávnenej osoby, právneho dôvodu a času plnenia). Podľa sťažovateľa závery rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/63/2009 nie sú na jeho prípad použiteľné. Postup súdu je v rozpore aj s nálezmi ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 5/2000 a sp. zn. II. ÚS 427/2018, keď pri posudzovaní notárskej zápisnice neprihliadol na to, či nedošlo k porušeniu takých princípov zákonnej alebo ústavnej hodnoty, na ktorých je potrebné bezpodmienečne trvať (notárska zápisnica vznikla bez účasti dlžníka a na jej základe je vymáhaný úrok z omeškania 91,25 % ročne). Krajský súd mal skúmať zásadné vady exekučného titulu, pričom dojednanie úroku z omeškania v neústavnej výške je zásadnou vadou exekučného titulu, ktorého výkonom by došlo k zjavnej nespravodlivosti (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 3194/18 z 1. apríla 2019).

11. Zásah do práva vlastniť majetok sťažovateľ odôvodňuje prebiehajúcou exekúciou, ktorú považuje za nesprávnu a nezákonnú a v rámci ktorej súdny exekútor začal so speňažovaním jeho majetku formou exekučnej dražby.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

13. Sťažovateľ svoj právny názor o neprípustnosti vedenej exekúcie a potrebe jej zastavenia založil na tvrdení o nespôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu pre jej zásadné vady, ktoré spočívajú v dojednaní úroku z omeškania v neústavnej výške a v nesplnení podmienok materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice, ktorými sa súdy nezaoberali a tieto neposudzovali (sťažovateľom namietaná neplatnosť splnomocnenia na udelenie súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, pozn.).

14. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že s námietkou nespôsobilosti notárskej zápisnice zaväzujúcej sťažovateľa na zaplatenie úroku z omeškania vo výške, ktorá je podľa jeho tvrdenia v rozpore s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku, sa sudy vysporiadali pri rozhodovaní o predošlom návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté uznesením okresného súdu z 11. júla 2023 v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu z 10. novembra 2022. Ústavný súd preto v odôvodnení tohto rozhodnutia odkazuje aj na závery potvrdzujúceho rozhodnutia krajského súdu z 10. novembra 2022.

15. V obchodných záväzkových vzťahoch platí zmluvná voľnosť, pričom žiaden právny predpis výšku úrokov z omeškania neobmedzuje. Neznamená to však, že možnosť zmluvne dohodnúť výšku úrokovej sadzby pre prípad omeškania je úplne neobmedzená. I pre dohodu o úrokoch z omeškania platí ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka, podľa ktorého musí byť výkon práva v súlade so zásadami poctivého obchodného styku. Otázka, či je dohodnutá úroková sadzba v súlade so zásadami poctivého obchodného styku, musí byť predmetom individuálneho posúdenia každého prípadu. Prípustnosť bude závisieť od okolností, za akých boli úroky dohodnuté, najmä od dôvodov, ktoré účastníkov viedli k dohode, od charakteru záväzku povinnej strany a hroziacich dôsledkoch jeho nesplnenia i od záväzkov, ktoré na seba vzala druhá strana zmluvného vzťahu. Bez významu nebude ani druh, závažnosť a rozsah ujmy, ktorá veriteľovi nesplnením peňažného dlhu vznikla. Poskytnutie ochrany povinnej strane záväzkového vzťahu aplikáciou § 265 Obchodného zákonníka je vždy zásahom do zmluvného vzťahu. Malo by ísť o prípady skutočne výnimočné tým viac, že v obchodných záväzkových vzťahoch sa predpokladá určitá miera profesionálnej zdatnosti podnikateľa (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obo 261/96). V rozhodnutí sp. zn. 4Obo 261/96 najvyšší súd po zohľadnení všetkých okolností prípadu považoval za primeranú sadzbu úroku z omeškania 100 % ročne (0,27 % denne). Išlo o omeškanie s plátbou za vykonanie diela. V inom rozhodnutí najvyšší súd nepovažoval za rozpornú so zásadami poctivého obchodného styku stranami dojednanú výšku úrokov z omeškania 0,18 % denne (rozhodnutie R 6/1998), pričom išlo o omeškanie so zaplatením faktúry.

16. Ako to konštatoval okresný súd, sťažovateľ v posudzovanom právnom vzťahu nevystupoval ako slabšia strana – spotrebiteľ, preto treba vychádzať z toho, že zákon (§ 369 ods. 1 Obchodného zákonníka) výšku úrokov z omeškania v tomto prípade neobmedzuje. Preto ak krajský súd v uznesení z 10. novembra 2022 pri posúdení námietky sťažovateľa dospel k záveru, že záväzok na zaplatenie úroku z omeškania 0,25 % denne nie je porušením takých princípov zákonnej alebo ústavnej hodnoty, na ktorých je potrebné bezpodmienečne trvať a ktoré by odôvodňovali nepriznať oprávnenému právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (I. ÚS 5/2000), takýto záver krajského súdu nemožno považovať za ústavne neudržateľný.

17. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa rozhodnutím Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 3194/18 ústavný súd podotýka, že tam posudzovaný prípad sa týkal zmluvy uzatvorenej podľa Občianskeho zákonníka (nešlo o záväzok z obchodnoprávneho vzťahu, pozn.), predmetom výkonu rozhodnutia bol záväzok na zaplatenie úroku z omeškania 1 % denne (teda 365 % ročne) a samotný nález vylúčil aplikáciu jeho záverov na prípady, keď sa na zaplatenie úrokov z omeškania v obdobnej výške zaviazal podnikateľ alebo keď výkon rozhodnutia na zaplatenie takýchto úrokov z omeškania je nariadený voči podnikateľovi (bod 43 označeného nálezu). Závery označeného rozhodnutia preto nie sú aplikovateľné na prípad sťažovateľa.

18. K námietke sťažovateľa, že súdy neposudzovali podmienky materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice, ústavný súd uvádza, že krajský súd v bodoch 23 – 25 napadnutého uznesenia detailne zrekapituloval obsah notárskej zápisnice, čo možno považovať za reakciu na sťažovateľovu kritiku nejednoznačnosti uvedenia oprávneného, právneho dôvodu, času plnenia i platnosti plnomocenstva. Splnomocnenie v bode IV uznania záväzku z 2. februára 2012 („... splnomocňujeme, aby nás v plnom rozsahu a bez obmedzenia zastupovala v našom mene a na náš účet... vo všetkých veciach týkajúcich sa spísania notárskej zápisnice a jej uzavretie v prospech spoločnosti MERKANTIL..., ako exekučný titul podľa § 41 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z.... Toto splnomocnenie je aj súhlas povinných osôb Dlužníka a Prístupujúceho dlžníka... s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice ako exekučný titul na celý hnutelný a nehnuteľný majetok v ich výlučnom vlastníctve resp. spoluvlastníctve na ich náklady“) sa nejaví ako nedostatočné z hľadiska konkrétneho rozsahu oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú (v akom rozsahu má konať v mene zastúpenej osoby), preto neobstojí argumentácia sťažovateľa, že povinné osoby nesúhlasili s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, pretože sa jej spisovania nezúčastnili. V súvislosti s uzneseniami ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 498/2010 a sp. zn. I. ÚS 456/2011, na ktoré sťažovateľ poukázal vo svojej argumentácii, je potrebné uviesť, že prípady v nich posudzované sa týkali povinných v postavení spotrebiteľov a súdy v nich konštatovali absolútnu neplatnosť notárskej zápisnice z dôvodu neplatnosti udeleného plnomocenstva na jej spísanie pre rozpor so zákonom, resp. z dôvodu, že dojednanie plnomocenstva posúdili ako neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Ich závery preto nie sú použiteľné na prípad sťažovateľa, ktorý v postavení spotrebiteľa nebol.

19. Ústavný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku sťažovateľa, že krajský súd neprihliadol na podanie sťažovateľa v odvolacom konaní z 8. októbra 2023, naopak, obsah vyjadrenia oprávneného vzal do úvahy. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že krajský súd detailne zrekapituloval obsah odvolania sťažovateľa (v bodoch 6 až 13) a uviedol, že sťažovateľ zotrval na svojich názoroch aj v podanej replike. Navyše, z dôvodov napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by krajský súd založil svoje rozhodnutie na konštatovaní, že povinní mali možnosť splnomocnenie prečiarknuť.

20. Obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

21. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažovateľovi bol reálne umožnený prístup k súdu, keďže všeobecný súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal a rozhodol a rozhodnutie riadne odôvodnil. Postup krajského súdu, ktorý napadnutým uznesením potvrdil zamietnutie návrhu sťažovateľa na zastavenie exekúcie, preto nesignalizuje porušenie označených práv. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

22. Sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti namietal tiež porušenie základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (aj keď v petite sťažnosti sa vyslovenia porušenia tohto práva nedomáhal). Jeho porušenie odôvodňoval kritikou postupu okresného súdu, ktorý jeho návrh – urgenciu z 26. mája 2023 nesprávne posúdil ako nový návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom v odvolacom konaní rozhodoval iný senát krajského súdu ako v pôvodnom konaní v roku 2022. Ústavný súd nepovažoval túto námietku za dôvodnú, keďže sám krajský súd v rozhodnutí z 10. novembra 2022 (v bode 38) vyslovil, že nové dôvody uvedené sťažovateľom v jeho odvolaní je potrebné vyhodnotiť ako nový návrh na zastavenie exekúcie, a tak o nich aj rozhodnúť. Keďže sa konalo o novom návrhu na zastavenie exekúcie, nebol dôvod na to, aby v tejto veci konal krajský súd obsadený rovnakými členmi senátu ako v pôvodnom konaní. V okolnostiach prípadu sťažovateľa preto nemožno uvažovať o prípadnom porušení tohto základného práva napadnutým uznesením krajského súdu, čo je dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uvedenými nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy). Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd nezaoberal ani návrhom na vydanie dočasného opatrenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2024

Robert Šorl
predseda senátu